

UIT DE PRACTYK

PORCELEINVULLINGEN EN BRILLAT

De bekende pionier en meester in de porceleintechniek Dr. *Briel* in Berlijn heeft de tandheelkunde verrijkt met een vinding die het afdruk nemen met goudfolie of platinafolie van porceleinvullingen in een groot aantal gevallen overbodig maakt. Hij gebruikt namelijk als basis waarop de porceleinmassa gebakken wordt een zeer dun laagje of liever vliesje van colloïd platina waarmede de caviteit in de inbetmassa, die verkregen is langs indirecten weg wordt bedekt. *Briel* heeft de beide stoffen, die hij voor het maken van de porceleinvullingen gebruikt, te weten een inbetmassa (poeder) en een oplossing van colloïd platina naar zich zelf Brillat genoemd en na het aantal vullingen dat ik volgens *Briel* heb gemaakt kan ik zijn methode om in zijn trant te blijven niet anders dan brillant noemen. Het is zoo jammer, ik heb dat in dit tijdschrift reeds meer gememoreerd, dat door de tandartsen zoo goed als geen porceleinvullingen meer worden gelegd. De silicaatvullingen hebben ze en toch geheel ten onrechte verdrongen. Het is veel gemakkelijker een silicaatvulling te leggen dan een porceleinvulling. Maar toch, nu *Briel* zooals ik zeide het afdruk nemen met goud- of platinafolie heeft overbodig gemaakt, nu kost inderdaad het maken van een mooie porceleinvulling die veel nauwkeuriger aan de rand aansluit dan de vulling met goud folie gemaakt, weinig moeite meer. De colloïd platina oplossing noemt *Briel* Brillat I, de inbetmassa Brillat II. Men handelt nu als volgt:

De preparatie van de caviteit geschiedt op de gewone wijze. De caviteit wordt wat vochtig gemaakt en nu neemt men met een stukje heet gemaakte stents een afdruk van de holte. Men koelt met een spuit koud water de stents af en verwijdert zé, waarna men de afdruk in de stents met lucht droog maakt.

Nu mengt men op een glasplaat wat Brillat II (de inbet-massa) met enkele druppels water, zoodat men een brijachtige massa verkrijgt van de consistentie van phosphatcementvullingen en met deze inbetmassa vult men nu de afdruk in de stents op, daarbij zorg dragende, als men met een spatel de inbetmassa opbrengt, dat geen lichblazen ontstaan. De opgebrachte inbetmassa moet een behoorlijke hoogte hebben, zoo van een halve of heele centimeter, opdat men een behoorlijk werkmodel verkrijgt. Men laat nu het geheel ongeveer een half uur of een uur aan de lucht staan. Het model is dan zoo hard dat de stents boven een vlammetje week gemaakt, gemakkelijk kan verwijderd worden.

Volgens de gebruiksaanwijzing laat men nu een of twee druppels colloidaal platina (Brillat I) op het model druppelen maar ik bestrijk liever met een zeer fijn penseel (No. 0 of 1) daarmede de caviteit een paar malen, daarbij zorgende dat het platinavliesje 1 of 2 m.M. over de caviteitrand komt. Nu brengt men het model in den oven en verhit even tot de oven witgloeiend is. Men haalt het er dan weer uit, waarna op het platinavliesje in de caviteit nu de porceleinvulling gebakken kan worden.

Na het bakken der vulling laat zich het platinavliesje gemakkelijk met wat water en een spateltje of een roteerend borsteltje verwijderen.

Het verdient aanbeveling, daar de porceleinvulling op deze wijze gemaakt nauwkeurig aansluit aan den rand der caviteit, het phosphatcement waarmede men de vulling vast maakt niet te dik te nemen.

De vinding van *Briel* is een belangrijke schrede voorwaarts in de techniek van de porceleinvulling. Alleen kan men met de indirecte methode, die hiervoor noodig is niet overal een juiste

afdruk van de caviteit verkrijgen. Vooral zal dit natuurlijk bij proximale caviteiten het geval zijn. De Jenkinsmassa, die gemakkelijk vloeit is voor porcelein-vullingen zeer geschikt en de vervanging van de beenen kleurenring met zijn opgeplakte emailstukjes waarvan er steeds ettelijke door loslaten zoek waren geweest door een metalen kleurenring met in nikkel gevatte porceleinstukjes is een groote verbetering. Ik zelf ben nog een stap verder gegaan en heb, daar de kleurenring van de *Trey* voor de kleuren der tanden zeer gangbaar is, nu een staatje gemaakt, waarbij ik de kleuren van *Jenkins* heb overgebracht op de ring van *De Trey*. Bijvoorbeeld: kleur 22 *Jenkins* = kleur 7 van de ring *De Trey* en zoo voor verschillende kleuren. Dit vergemakkelijkt de arbeid bij het zoeken van de kleur van de Jenkinsemailmassa.

Voor groote contourvullingen geven Jenkinsmassa's vaak mooie resultaten. Sterker evenwel dan deze porcelein-vullingen zijn de vullingen gebakken met de highfusing emailmassa. Evenwel, met de kleine elektrische oven van *Ash* kan men deze niet bakken, omdat we daarvoor niet met een temperatuur van 900° maar van ongeveer 12 à 1300° moeten werken. Men kan daarvoor ook niet volstaan met goudfolie, doch moet platinafolie nemen. Volgt men hierbij de methode met Brillat dan moet men, daar bij 1250° de highfusingmassa een verbinding met platina bewerkt, na het bakken de vulling met 50 % Koningswater koken waardoor de neerslag van platina weer oplost.

Voor highfusing email kan men diverse emailmassa's gebruiken. *Jenkins* verkoopt zijn prostetie massa, *G. G. White* eveneens, terwijl ik zelf voor highfusing email de *Justi* massa gebruik. Ook hier verdient het weer aanbeveling de kleurenskala van *Justi* of van de andere fabrikaten in overeenstemming te brengen met den kleurenring van *De Trey* of van *White* als men die gebruikt. Dit is ook practisch als men Jacquet kronen vervaardigt. Als oven verdient naast de dure Amerikaanse oven met elektrische draden en pyrometer de kleine Udo oven aanbeveling omdat de silitstaven daarin als ze kapot

gaan, gemakkelijk weer door nieuwe staven zijn te vervangen. De moffel van de Amerikaansche oven moet ter reparatie naar de fabrieken.

Ten slotte zij nog vermeld dat de prijs van de Brillat per portie f 14 bedraagt, dus vrij duur, maar men kan er ook vele vullingen mee maken.

Dr. R. P. OFFRINGA.